

EL CREUER

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

Em dic Marc, sóc un home de trenta i pico anys, ben format i agradable de caràcter. Per fi a la meua vida he complert el meu somni de sempre, fer un creuer.

Sóc un solter impenitent que no ha volgut mai lligar-se definitivament amb ningú. Ara mateix acabo de sortir d'una relació d'un parell d'anys. La Marta és una bona noia i la nostra vida en comú ha estat força plaent però, precisament el meu desig de fer el creuer ha trencat la nostra relació. Jo he decidit fer-lo i ella ja havia decidit anar al Canadà. Com cap dels dos ha donat el braç a tòrcer, aleshores han començat a sortir a la superfície tota una sèrie de petites coses de la nostra vida comuna que ens ha deixat una lletja amargor a la boca. Conseqüències finals, la Marta ha fet les maletes, s'ha marxat del pis i s'ha anat a viure amb l'Andreu. Aquest sí que vol viatjar fins el país dels llacs i la neu.

Ara és el moment oportú, lliure de cap lligam, per fer possible sense haver de discutir amb ningú, el somni de la meua vida. Sortir a fer una volta pel Mediterrani i visitar els països costers. Per damunt de tot la bella Itàlia i els seus monuments curulls d'història. I per que no tastar, assaborir la seva bona cuina. Ja sé que en diran que en aquest navili, aquest majestuós i enorme creuer, puc trobar totes les galindaines mengívoles d'arreu del món, però somnio palpar la vida, gaudir de les placetes recollides i escoltar parlar l'italià davant d'un plat de pasta, farcida, saonada, amb tota la gràcia del saber del propi país creador de tan saborós producte.

Per aprendre a orientar-me dins el navili aquest matí he sortit a donar una volta i també per veure les diferents distraccions que m'ofereix. Malgrat les meves mancances anímiques, sóc amant de pedalejar una bona estona al gimnàs. Després nedar un xic a la piscina, més que res per refrescar-me i veure les joves que prenen el sol. M'agraden per damunt de tot, les que porten un minúscul biquini que deixa entreveure la joventut dels cossos femenins. Tampoc m'importa, admirar la bellesa d'una dona ben feta, malgrat els anys hagin desfermat un xic les seves carns. Però, a pesar de les meves aficions, una mica puerils, i malgrat les diverses parelles amb qui he viscut, sóc un ésser essencialment tímid i poc atrevit.

Després de passejar-me i prendre un refresc he tornat a la meua cabina. Ho tenia ben clar: segon passadís de l'esquerra i cinquena porta. Mes en arribar al passadís la nombrosa quantitat de portes m'ha despistat. Finalment he cregut ser davant de la porta de la meua cabina, quina mala astrugància del navilier de no posar els números a les portes. He posat la targeta clau i he obert la porta. Tot correcte, per les mides i les formes, la meua cambra. Com després de la passejada, estic una mica suat, i les belles sirenes m'han excitat un xic, em decideixo prendre una bona dutxa, això sí amb l'aigua més freda possible. En trec el xandall i el banyador i obro la porta de l'armari per agafar una muda nova.

Ostres! Tots els prestatges són plens de roba de dona: calcetes, sostens, biquinis, bruses transparents, shorts, etc. Això ha estat la meua primera impressió, després m'he adonat que hi ha roba de canalla. I la meua roba? Qui ha estat el lladre?

I quina agradable olor a femella que fa la susdita roba. Encara s'ha fet més evident la meua excitació. Llavors s'ha obert la porta del bany i ha sortit un nen d'un cinc o sis anys. El meu ànim a empitjorat, m'he vist atrapat i tancat en una presó. El meu rostre ha envermellit com si tota a la sang hagués pujat a les meves galtes. Però, la pujada de la sang no ha estat complerta, perquè allò que hauria de pendular, buida de sang, encara s'ha fet més evident. No sé com posar les mans per tapar-la, em sobresurt per tot arreu. Aleshores el nen crida cap a dins del bany i diu:

? Mama, mama! Un senyor nu, i la té més gran que la del pare quan era amb la mainadera.

? Però que dius nen! Tu encara estàs estressat amb la marxa del pare.

? Que no mama! Que hi ha un home nu a la cabina.

Jo no sóc capaç de trobar la meua roba. Nu, vermell de cara i de... No tinc mans suficients per dissimular la meua situació. S'obre la porta del bany i surt la mare del nen. Només una curta tovallola de bany mal tapa el seu cos. Si abans no tenia suficient amb les mans, ara ja no val la pena. Allò es desborda com mai.

La dona m'ha mirat, primer ha semblat com si tingués un ensurt. Després ha deixat de mirar allò i m'ha mirat la cara vermella com un tomàquet. El seu rostre s'ha tenyit de rubor. Sense dir res ha agafat el moneder de damunt la tauleta i traient 20€ li ha donat al nen dient-li

? Apa maco, ves ha jugar a les màquines una estona. Haig de dialogar amb aquest senyor.

? Mama! El papa quan dialogava amb la Maite em donava més. O és que la xerrada serà curta. Jo la veig llarga.

? Calla té 30€ més i desapareix.

? Això esta més bé. Em compraré un polo més gros que ...
? Calla i fot al camp!

Prefereixo no explicar res del que ha succeït. Fins el darrer dia no he tornat a buscar la roba a la meva cabina. Ens hem passat el dies acampats com si fóssim Adam i Eva. Fins i tot, ens fèiem portar el menjar. El nen finalment l'ha deixat al cuidat d'una amiga que també anava amb el seu fill. Molt comprensiva l'amiga, crec que anàvem juntes al creuer. Les dues eren acabades de separar i per oblidar el mal trago havien decidit embarcar-se en un viatge pel mar.

Lentament baixo per l'escala del transatlàntic. Els pantalons i tota la roba em va baldera, almenys he perdut 3 o 4 kg. Els plats de pasta en una bonica plaça italiana ha quedat en l'oblit. La Laura, ja sap el meu domicili i el meu telèfon, i diu que no m'abandonarà mai. De pensar-ho noto una pressió d'agraïment en certa part.

Miquel Pujol Mur